

TEATRO MUNICIPAL
CAMPOS ELÍSEOS
LÉRIDA

Solemnidad artística-musical
DESTINADA A BENEFICENCIA
POR EL EXIMIO
PIANISTA LERIDANO

Ricardo Viñes Roda

COOPERANDO A LA FIESTA LA NOTABILÍSIMA MASA

CORAL DEL

“Orfeó Nova Tàrrega”

Maestro-Director: JOSÉ GÜELL

LUNES, 16 DE MAYO DE 1927
A LAS DIEZ Y MEDIA DE LA NOCHÉ

D'una closca d'avellana
jo n'hi he fet casa i cabana;
me n'ha sobrat un bocinet
jo n'hi he fet un corralet.

I d'un pam i mig de drap
jo l'he vestit de cap a cap;
me n'ha sobrat un bocinet
jo n'hi he fet uns calçotets.

D'una fulla de noguera
jo n'hi he fet la calaixera;
me n'ha sobrat un bocinet
jo n'hi he fet un calaixet.

D'una closca de pinyó
jo n'hi he fet un gran sarró;
me n'ha sobrat un bocinet
jo n'hi he fet un sarronet.

La presó de Lleida

A la ciutat de Lleida
n'hi ha una presó,
de presos mai n'hi manquen,
petita bonica,
prou n'hi porta el Baró,
lireta liró.

N'hi ha trenta tres presos
canten una cançó
l'ha freta i l'ha dictada,
petita bonica,
el més petit de tots,
lireta liró.

La nina se'ls escolta
de dalt del mirador
a cada posadeta
petita bonica,
ne davalla un graó,
lireta liró

Els presos se'n'adonen
i paren la cançó;
—canteu, canteu bons presos,
petita bonica,
canteu-ne la cançó,
lireta liró.

Cirerer florit

Cirerer petit,
cirerer florit
que fas arracades;
diga'm quina mà
te les ve a cercà
quan les tens granades?

Diga'm sense por,
qui et cull la dolçor
d'aqueixa florida?
El que ara és tan blanc
després serà sang
que allarga la vida.

Potsé els escolans
se n'omplen les mans
botant d'alegria,
o algun pinsà vell
se'n guarda per ell
un grà cada dia.

Cirerer petit, etc.

Sóc a dins d'una presó,
prò m'agrada tanta reixa;
visc del cant del brolladó,
que escoltant-lo em sento creixe.

Quan arriba el mes d'abril,
ni les oques són tan blanques;
sóc un cirerer tranquil
sense frisaments de branques.

Floreixo en la soleta
d'aquest jardí ple de molsa;
mai ningú m'ha sorollat
per collir ma fruita dolça.

Ella em cau sense dolor
com qui perd les arracades;
prò als bons temps, torna l'amor
i em diu:—Té, les he trobades!...

Cirerer petit, etc.

JOAN M.ª GUASCH.

El Mercat de Tàrrega

Voleu bon mercat
aneu-v'o'n a Targa.
Allí hi comprareu
per un dinè i marva.
Jo n'hi sé un minyó
fill de bona casa.

Ai la re-piu-piu! etc.
Ai la re-piu-piu!
Io mercat de Targa!
Ai la re-piu-piu!

Sa mare li'n diu
que t'has fet, ganassa!
Ganassa de salts,
de salts i camades
Ara'n seràs bo
per posar llocada.

Ai la re-piu-piu! etc.

I amb el burriquet
porta'ls a la plaça.
Vent-ho tot plegat
la lloca i llocada,
a la plaça gran
la més gran de Targa.

Ai la re-piu-piu! etc.

El Caçador i la Pastoreta

Una matinada fresca
trum la lai quina fresca hi feia
no en fa bo per treballar
trum la lai, quina fresca hi fa.
Me n'agafo l'escopeta
i me'n vaig anà a caçar.
No en trobo cap pessa bona
per a poder-li tirar.
Sinó una pastoreta
que en guardava el bestiar.
Que n'estava adormideta
a sota d'un olivar.
Si l'in firo no l'in tiro
no l'in vaig voler tirar.
En cullo un pom de violes
i al pit les hi vaig posar.
Les violes eren fresques
la pastora es despertà.

Les neus que es fonen

Les neus de la muntanya
se miren trist al pla,
que avall, avall, la terra
comença a verdejà.

I totes encongint-se
davant del sol creixent,
«s'acaba nostra vida,
s'acaba!», es van dicent.

I ses primeres llàgrimes
ja's tornen regalims,
i amb remoreig dolçíssim
van davallant dels cims.

«Plorem, que als ameillers
l'oreig, passant-hi, canta
l'absolta de les neus
damunt de les flors blanques.»

I diu l'oreig: «Obriu-vos,
les roses dels vergers,
fent chor a mes absoltes,
brandant com encensers.»

Cançó de l'espadair

(Mallorquina)

Amb el sò de l'espadella
saps que hi fa de bon cantar,
amb el sò de l'espadella
saps que hi fa de bon cantar;
pel meu estimat serà
aquesta cançó novella.

Perquè encara som ponzella
la tonada escoltarà,
perquè encara som ponzella
la tonada escoltarà,
dins son cor jovença
floriria el record d'ella.

Mes quan ja seré més vella
sense riure ni estimar,
mes quan ja seré més vella
sense riure ni estimar,
la meva veu se perdrà
amb el sò de l'espadella.

Ja's gronxa la palmera
vora del mar triomfant.
Totes les neus són foses
i'l mar les va aplègant.

I ja'ls hi diu: «Dormiu-vos,
que jo vos bressaré,
i amb música d'onades
cançons vos cantaré.»

Mes les neus tenen ànima,
que sobre'l mar s'estan,
i són bromeres blanques
les neus, que van somniant.

ÀNGEL GUIMERÀ.

Déu lloat per la Natura

Pregona el cel de l'Etern la grandesa
i exalça august son nom arreu.
De terra i mars la lloança es palesa;
vibrar ou l'hom llur sacra veu!

Qui ordena els ritmes d'estels en l'alçària?
Qui el sol fa eixir d'abim pregon?
Radiant llú l'astre en l'immensa Hunyària
i com un heroe creua el món!

Retindre deus la lliçó ben apresa
que a cada punt Natura et dón.
La força, l'orde, l'immensa saviesa,
no et diuen res del Rei del món?

Qui poi dels astres conèixer l'essència?
Qui un grà de sorra pot capí?
Perquè viu tot? Fes a Déu reverència!
Ell sempre et diu: confia en mi!

Gelleri, trad. J. Pena.

PROGRAMA

1.ª PARTE

“ORFEÓ NOVA TÀRREGA”

El cant de la Senyera	MILLET
La filla del marxant (popular) . .	CUMELLES I RIBÓ
La dida de l'Infant (popular d'Ager).	BRUNET
Lo maridet (popular).	PÉREZ MOYA
La presó de Lleida (popular) . .	CUMELLES I RIBÓ
Cirerer florit.	CATALÀ

2.ª PARTE

RICARDO VIÑES, Piano

Preludio.	CHOPIN
Puerta de los Bogatys de Kiev.	MOUZORGOKY
Torre Bermeja	ALBÉNIZ
Cançó i Dansa (Sardana)	MOMPOU
Andaluza	GRANADOS
Exaltación	TURINA
Danza del Molinero	FALLA

3.ª PARTE

“ORFEÓ NOVA TÀRREGA”

Lo mercat de Tàrrega (cançó i cants populars)	GÜELL
Ball rodó (popular russa). . . .	RIMSKY-KORSAKOW
Cançó de l'espadar (popular ma- llorquina).	SAMPER
El caçador i la pastoreta (popular).	BOTEY
Les neus que es fonen (sardana).	MORERA
Déu lloat per la natura	BEETHOVEN

TEATRO MUNICIPAL

CAMPOS ELÍSEOS

LÉRIDA

Solemnidad artística-musical

DESTINADA A BENEFICENCIA

POR EL EXIMIO

PIANISTA LERIDANO

Ricardo Viñes Roda

COOPERANDO A LA FIESTA LA NOTABILÍSIMA MASA

CORAL DEL

“Orfeó Nova Tàrrega”

Maestro-Director: JOSÉ GÜELL

LUNES, 16 DE MAYO DE 1927

A LAS DIEZ Y MEDIA DE LA NOCHE

La filla del Marxant

La filla del marxant
diuen que és la més bella
no és la més bella, no,
que altres n'hi ha sens ella.

La birondó!
la birondó quina donzella,
La birondó!

N'és filla d'un marxant
i vol semblar princesa
no vol altres vestits
que de vellut o seda.

Per a anà a sarau
se'n posa argents i perles,
lo faldellí vermell
enribelat de negre.

L'en treuen a ballar
a la dansa primera,
i el ballador li diu
i el ballador li deia:

La birondó!
la birondó quina donzella,
La birondó!

· · · · ·

La dida de l'infant

Lo bon Rei se'n va a caçar
lo bon Rei i la Regina,
ja no hi ha ningú al palau
sinó l'infant i la dida.

L'infantó no vol dormir
ni en bressol ni en cadira
sinó a la vora del foc
i a la falda de la dida.

La dida n'arma un gran foc
amb romerets i sabines;
amb l'ardoreta del foc
la dida s'és adormida.

Quan la dida es desperia
trobà l'infant cendra viva;
la dida llança un gran crit;
¡Valga'm la Verge Maria!

El Maridet

D'una cuia de cirera
jo n'hi he fet biga serrera
me n'ha sobrat un bocinet
jo n'hi he fet un bastonet.

Tan petitet maridet m'heu dat
que la geladeta se me'l menja
tan petitet maridet m'heu dat
que la geladeta se me l'ha menjat.